

ПЪРВИЯТ КОНЦЕРТ НА СИМФОНИЧНИЯ ОРКЕСТЪР НА РУМЪНСКОТО РАДИО И ТЕЛЕВИЗИЯ

На 4 април почитателите на симфоничната музика чуха Симфоничния оркестър на Румънското радио и телевизия — един ансамбъл от музиканти, които въздействуват на слушателите с артистичност и емоционалност. Този концерт, дирижиран от з. а. Емануил Еленеску, показва характерна (за диригента и състава) интерпретация на две творби със значение на национална класика — Увод и танци от операта „Момчил“ от Л. Пипков и Симфония № 1 от Дж. Енеску — както и романтичния концерт за цигулка и оркестър от М. Брух. Така подбрана, програмата даде възможност да се проявят отличните румънски инструменталисти, които музицираха непосредствено, с увлечение (макар и понякога увлечението да е за сметка на прецизност та).

Операта „Момчил“ е твърде българско произведение. Фрагментите, които чухме, са много популярни у нас и тяхното изпълнение е несъмнено изпитание за един чужд състав. Румънските гости

свиреха живо, темпераментно, с красив и пълен звук (особено в црайха, а и в дървените духови и тромпетите). Произведението е почувствувано ясно, но изпълнението би спечелило още повече, ако беше и ритмически съвършено.

Йон Войку е блестящ, наистина изключително танталлив цигулар, който покорява с топъл, изразителен звук, с подчертаване на романтичното, ярко-лирично начало в концерта на Брух. Но като цяло концертът прозвуча малко неясно, като че ли несигурно, не беше предаден напълно блестящият характер на финала. Причината вероятно трябва да се търси у диригента и оркестъра.

Класикът на румънската музика Дж. Енеску е сравнително по-малко познат у нас. (Би било добре, ако слушателите можеха да узнаят от програмите по нещо, както за Енеску и неговата първа симфония, така и за всички останали композитори и творби, изпълнявани на ММД). Симфония № 1 е написана в 1905 г. и е дълбоко свързана с общото състояние

на западно-европейската музика в началото на века, с атмосферата, в която се развиват Штраус и Дебюси, Скрябин и Малер, в която постепенно се включват със свежестта на националното си своеобразие и творци като де Файя, Яначек, Шимановски, Енеску. Късният романтизъм е бил все още много близък на Енеску и симфонията носи отпечатъка на характерната патетичност, мащабност, но и един по-енергичен, по-ярък темперамент. Изпълнителите са пристъпили към творбата с разбира не и внимание. Еленеску дирижира сложната партитура наизуст. Това беше най-високото постижение на концертата, проличаха чувството за стил и въздържаност на музикантите.

Накрая, след дългите аплодисменти беше изпълнено на бис „Бадинери“ от Корели — произведение ефектно и разкриващо още едно качество на оркестъра — изисканост и яснота при най-тиха звучност.

Наталия ИЛИЕВА
Анна НАНКОВА